

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace, nearly kissing. The man, with dark hair and a beard, wears a maroon suit jacket over a white shirt and a blue tie. The woman has long, wavy brown hair tied in a ponytail and wears a silver ring and a bracelet. They are positioned in front of a large window at night, with warm interior lights visible through the glass. The background is dark, suggesting an outdoor night scene.

Abby Greenová
Žhavá noc
v Buenos Aires

ABBY GREENOVÁ

ŽHAVÁ NOC
V BUENOS AIRES

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

v jedné české písničce se zpívá „udělej cokoli, co by zač stálo“... Nějak mně to v poslední době pořád zní v uších...

*A tak jsem uvažoval o tom, jak zásadní je pro každý dobrý příběh – a doufám, že příběhy, které Vám měsíc co měsíc přináším, za dobré považujete – to, že se hrdinové (často **konečně**) rozhodnou a něco udělají. Že přestanou být, s prominutím, ňoumové, kteří sebou nechají vláčet děním kolem sebe, místo aby ho sami ovlivňovali. Nevím, jak to máte Vy, ale já se vždycky těším na ten okamžik, kdy se rozhoupou. A konečně něco řeknou, pro něco se rozhodnou, zkrátka udělají něco, co by zač stálo.*

Tak Vám – sobě – nám přeji, ať to udělají co nejdříve.

A ať toho jsme v životě schopni i my sami!

S láskou

Váš Harlequin

Abby Greenová

**ŽHAVÁ NOC
V BUENOS AIRES**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Housekeeper's Twin Baby Confession

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Abby Green
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živíci či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1856-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1857-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1858-3 (PDF)

PROLOG

Carrie Taylorová byla příliš otupělá, než aby ji sžírala nervozita z přijímacího pohovoru na velmi prestižní místo hospodyně v Londýně. Vlastně si nebyla jistá, jak ji mohli považovat za vhodnou kandidátku, když její zkušenosti z pohostinství nesahaly dál než k práci v tříhvězdičkových hotelech v Manchesteru.

Podle toho, že se právě nacházela v georgiánském sídle v jedné z nejluxusnějších londýnských čtvrtí, to zjevně bylo na úplně jiné úrovni. Nejspíš s tím měla co do činění její touha přestěhovat se do přední světové metropole a skutečnost, že mohla nastoupit hned, protože neměla žádné rodinné ani pracovní vazby.

Žádné vazby.

Hrozilo, že emoce prolomí bariéru otupělosti, kterou si kolem sebe za posledních šest měsíců vytvořila. Znovu je přinutila, aby se stáhly. Tady ne... teď ne.

Kdyby se mohla usadit někde daleko, měla by čas lízat si rány a zahojit se. Když už ne citově, tak aspoň fyzicky.

Zahnala myšlenky na nedávnou traumatickou minulost a snažila se znovu soustředit na pohovor. Nebylo možné, aby tu práci dostala. A tohle uvědomění ji svým způsobem osvobodilo. Před ní vešel do kanceláře zastup podstatně víc okouzlujících a nepochybně zkušenějších žen. A jeden muž v třídičném obleku.

Neměli na sobě levné oblečení z konfekce. Carrie si popotáhla halenku a pokusila se uhladit pomačkané

záhyby. Ani sako a sukně k sobě neladily, ale měly stejnou barvu, takže to muselo stačit. V silonkách měla díru, ale doufala, že není vidět. Za poslední půlrok zhubla skoro sedm kilogramů a vážně by si měla koupit nové oblečení, ale před tímhle pohovorem doslova neměla času nazbyt.

„Nebudu lhát, jste trochu mimo požadavky klienta, ale když nebudeme riskovat, nic nezískáme, že?“ ozvala se náborová pracovnice. A pak se zvědavě zeptala: „Vážně jste nikdy neslyšela o lordu Lindenovi? Nebo Massimu Blackovi? Je to hrabě z Lindenu.“

Carrie zavrtěla hlavou a v duchu už počítala, kolik bude stát jízdné do Londýna. „Ne, měla bych?“

„Nejspíš k tomu není žádný zvláštní důvod,“ připustila žena, ale hleděla na ni, jako by jí narostla druhá hlava.

Carrie se zamyslela. Ten muž byl nepochybně bohatý. A hrabě. A lord. Možná politik? Nemohla vytáhnout telefon a něco si o něm zjistit na internetu. Proklínala se, že ji to nenapadlo ve vlaku, když měla příležitost. Nedělali to snad lidé před důležitými pracovními pohovory? Nezjišťovali si informace o potenciálním zaměstnavateli?

Představovala si ho jako staršího a velmi nóbl muže. Šedé vlasy? Hromový hlas? Ostatní zájemkyně vycházely z jeho kanceláře viditelně otřesené. Možná byl velmi impozantní.

„Slečna Taylorová?“

Carrie vstala tak rychle, až jí spadla kabelka z klína. „To jsem já,“ odpověděla rozrušeně a sehnula se pro ni.

Přísně vyhlížející asistent ji přejel ledovým pohledem a Carrie se snažila, aby se jí to nedotklo.

„Lord Linden vás nyní přijme. Tudy, prosím.“

Následovala mladého muže do úchvatné přijímací haly s klasickými černobílými dlaždicemi a mramorovým schodištěm vedoucím do prvního patra. Tam stál obrovský naleštěný kulatý stůl a na něm ta největší váza, jakou kdy viděla, plná všemožných exotických květín.

Byla tak ohromená jejich nádherou, že málem vrazila muži do zad, když se náhle zastavil přede dveřmi. Rychle o krok ustoupila. Chtěla si zkontrolovat vlasy a ujistit se, že je má stále úhledně stažené do drdolu, ale pod jeho přísným pohledem se neodvážila.

Asistent zaklepal a zevnitř se ozval hluboký hlas. „Pojďte dál.“

Carrie z nějakého důvodu přeběhl mráz po zádech. Dveře se otevřely a muž vstoupil, aby ji nechal projít. Carrie vešla dovnitř, ale na okamžik ji oslnilo slunce, takže v prvním okamžiku rozeznávala jen velmi vysokou a statnou postavu stojící u okna.

Pak udělala další krok a spatřila ho. Zaslechla, jak se hlasitě nadechla. A jako první ji napadlo: *Je mladý, ne starý*. A pak, že v životě neviděla krásnějšího muže. Byl jako oživlá antická socha.

Husté tmavě blondaté vlasy měl sčesané z tváře. Silnou čelist. Pevná ústa. Mohutná ramena. Z každého rysu tváře i těla číselo moc, výsady a něco dalšího, mnohem znepokojivějšího. Zemitá smyslnost – vrožený šarm, jaký u nikoho ještě nikdy předtím nezažila.

Něco jí povídal, ale Carrie ho neslyšela. Snažila se rychle vzpamatovat, ale byla otřesená. Ještě nikdy se jí nestalo, že by někdo nebo něco proniklo skrz její otupělost. Přímo do srdce.

„Promiňte, co jste říkal?“

Massimo Black potlačil podráždění. „Říkal jsem, abyste se posadila.“

Ta žena na něj hleděla, jako by nikdy neviděla muže. Byl zvyklý na poněkud méně nápadné reakce. Možná se jeho asistent mýlil, když ho předtím informoval: „Tahle je poslední, šéfe. A zřejmě o vás nikdy neslyšela.“ A pak se na ni podíval.

Pomalu se sezl do křesla. Málokdy se setkal s někým, kdo by neznal jeho hrůzostrašný příběh o tom, jak zdědil po otci obrovské bohatství a šlechtický titul

hraběte z Lindenu v pouhých osmnácti letech, po předčasně a skandální smrti rodičů. Matka zemřela na předávkování drogami na rodinném venkovském sídle po zhýralém večírku a otec jen o několik týdnů později, když pilotoval vrtulník v doprovodu své poslední milenky. A pak přišla tragická smrt milovaného mladšího bratra, který zdědil destruktivní gen po rodičích, a to i přes Massimovu snahu udržet ho na správné cestě.

Massimo to všechno odsunul stranou.

Žádná z uchazeček o místo hospodyně na něj zatím neudělala dojem, přestože byly jejich životopisy a reference víc než dostatečné. Proto si nedělal velké naděje, že by se mu zrovna tahle, která nic z toho neměla, mohla líbit.

Žena – ověřil si její jméno... *Carrie Taylorová* – se posadila na okraj židle. Massima zajímalo, proč zaujala tak nepohodlnou pozici, a všiml si, jak si popotahuje sukni, jako by si ji chtěla přetáhnout přes koleno. Zahlédl záblesk bledé kůže. A díru v punčochách.

Massimo cítil, jak se v něm něco pohnulo. *Zbystřil*. A sám sobě se vysmál. Kvůli téhle nicce? Protože *byla* nicka. Šaty na ní visely a vypadala, jako by potřebovala pár měsíců někde na tropickém ostrově, aby se jí vybarvily tváře.

Světlé vlasy měla stažené do drdolu, ale kolem hlavy jí poletovaly uvolněné pramínky. Obličej měla na první pohled obyčejný, ale když ji pozorně sledoval, jak se rozhlíží po místnosti, viděl jemné rysy, rovný nos a překvapivě plná ústa. A její oči... obrovské a zářivě zelené. *Neobvyklé*.

Pak se na něj podívala a Massimo se musel ovládnout, aby nezareagoval.

Prohlédl si její složku. „Je tu uvedeno, že jste vdova?“ Zvedl oči právě včas, aby si všiml, jak se nepatrně zachvěla.

„Ano.“

Bodlo ho svědomí. Dobře věděl, jaké to je, ztratit

milovaného člověka. Bolest z bratrovy smrti byla po deseti letech stále živá.

„Omlouvám se. Stalo se to nedávno?“

Vyhnula se jeho pohledu. „Před šesti měsíci.“

„Také se zde píše, že můžete nastoupit ihned a nevádí vám se přestěhovat?“

„Ano.“

Massimo začal být zvědavý. Přijela až z Manchesteru, aby se ucházela o práci, na jejíž získání měla jen malou naději.

„Proč si myslíte, že jste kvalifikovaná na práci hospodyně v tomto domě?“ zeptal se.

Viděl, jak se nadechla a pod halenku se jí nadmula nadra. Byla plnější, než by čekal. Odvrátil pohled a čekal na její odpověď. Opět rozhořčený, že ho takhle zaskočila.

A ovlivnila.

Hleděla mu přímo do očí. Její hlas byl tichý, ale zřetelný, s překvapivým nádechem ráznosti. „Vím, že nemám žádnou honosnou univerzitu ani kvalifikaci, ale pracuju od šestnácti let.“

„Tehdy jste odešla ze školy?“

„Ano.“

Massimo si nemohl pomoci, ale obdivoval její vzpurnost.

„Nastoupila jsem do místního hotelu, stlala jsem postele a uklízela koupelny a ve dvaceti letech jsem se vypracovala na vedoucí. Najímala jsem zaměstnance, řídila je a měla jsem zodpovědnost za hladký provoz... a vlastně za všechno.“

Massimo odložil složku a narovnal se. Zjistil, že jí věří. Nezaměnitelná hrdost v jejím hlase na něj zapůsobila. Neměla sice akademickou kvalifikaci, ale v malíčku měla víc zkušeností než kterákoli z předchozích uchazeček, s nimiž se právě setkal. Všechny byly nudné a nezajímavé, přesně jak očekával.

„V tom případě se tedy musím zeptat, proč to chcete

všechno opustit a jít se starat o nějaký dům v Londýně?“

Znovu se vyhnula jeho pohledu a po tváři jí přelétl stín. „Protože tam nemám žádné vazby a chtěla bych změnu. Chci získat víc zkušeností v soukromém sektoru.“

Massimo tušil, že je v tom něco víc, ale nechtěl na ni naléhat. Pak se rozhodl ve zlomku vteřiny, což mu nebylo vůbec podobné.

„Jste přijata. Máte měsíční zkušební dobu. Týden vám bude k dispozici dosluhující hospodyně, aby vám ukázala, jak to tady chodí a seznámila vás se všemi náležitostmi. Za jak dlouho jste schopná se sbalit a přestěhovat?“

Vytřeštila na něj oči.

„Myslíte to vážně?“

Přikývl. Fascinovala ho barva, která jí vyskočila ve tvářích. Ostře růžová. Rozproudila mu krev. V duchu na sebe vylil kbelík ledové vody. Takhle žena bude jeho hospodyní. Zakázané území. Pokud tu práci přijme, už nedovolí, aby s ním takhle mávala.

„No... Potřebuju den nebo dva...“

Massimo vstal a podal jí ruku. „Perfektní. Můj asistent vám pomůže s balením a přesunem.“

Carrie nemohla uvěřit tomu, co se právě stalo. Natáhla ruku a lord Linden ji přijal. Okamžitě ji pohltil žár. Jeho dotek na ni působil jako elektrický výboj.

Namlouvala si, že to způsobil šok z pracovní nabídky. A skutečnost, že byl tak charismatický. A *mladý*. MUSELA by být doslova z kamene, aby na ni nezapůsobil.

Stáhla ruku a nějak se jí podařilo ze sebe dostat: „Mockrát vám děkuju za tuhle příležitost. Ujistím se, abyste toho nelitoval.“

Zaplavila ji vlna úlevy, že se může vzdálit od všech chmurných připomínek dosavadního života. Mohla začít znovu. Na novém místě. Mohla se uzdravit. A možná se jednoho dne posunout dál.

Téměř násilím sklopila oči. Nebylo snadné odtrhnout zrak od pohledu lorda Lindena. Byl ponurý. A velmi těžko čitelný.

To je dobře, namlouvala si. Nechtěla v tom muži číst. Byl to její šéf a v sázce bylo příliš mnoho na to, aby ji jakkoli ovlivňoval. Ať už emocionálně, nebo fyzicky.

„Děkuju,“ zopakovala a slíbila, že se postará, aby neměl důvod litovat, že jí dal šanci.

PRVNÍ KAPITOLA

O čtyři roky později

Massimo se cítil lehce provinile. Právě odešel z rozhovoru pro přední finanční noviny. V autě mu zazvonil telefon. Podíval se na displej a zamračil se. Byl to jeden z jeho asistentů, kterého nepochybně zajímalo, co se děje.

Nevšimal si toho a šlápl na plyn, aby se vyhnul zácpě, ale ani řev motoru mu na náladě nepřidal. K tomu by potřeboval rovnou otevřenou silnici a žádné omezení rychlosti.

Zachmuřeně se usmál. Možná se konečně projevil jeho destruktivní rodinný gen? Ten, který připravil o život Massimova mladšího bratra. Zemřel na závodní dráze, když se hnal za nemožnou rychlost.

Ten novinář ho od začátku rozhovoru dráždil, když se ho koketně ptal, co si myslí o tom, že byl *znovu* jmenován nejbohatším mužem světa. A pak: „Cítíte zodpovědnost za to, aby další generace pokračovala ve vašem odkazu?“

Jinými slovy, jestli se chystá usadit a mít děti? Sotva se chtěl svěřit nějakému pisálkovi, že nemá v úmyslu zplodit další generaci Lindenů. Ne po tom, jaký příklad mu dali rodiče jejich destruktivní a chaotickou výchovou.

On i bratr byli odkázáni na chůvy a internátní školy. Jejich život byl málo konzistentní. Starší Massimo si

kvůli tomu vypěstoval silný smysl pro zodpovědnost. Touhu po uspořádaném životě a nutkání vytvořit z chaosu řád.

Jeho mladší bratr se vydal po vzoru rodičů opačným směrem. Massimo často přemýšlel, jestli by cítil potřebu se vzbouřit, kdyby si nedával takový pozor. Ale na téhle cestě se skrývalo šílenství.

Massimovi každopádně kolovala v žilách lehkomyšlná krev jeho matky, italské hraběny, a otce, bezstarostného playboye. V žádném případě nehodlal riskovat, že by ji předal další generaci. Viděl, jak jeho bratr neuspěl a shořel – doslova. Nechtěl něco takového provést vlastnímu dítěti.

Milenky si pečlivě vybíral a strávil s nimi jen jednu noc, aby jim v žádném případě nemohl zavdat důvod si myslet, že by mohlo jít o něco víc. Poté co byl svědkem, jak otec zdecimoval i tu kapku matčina sebevědomí tím, že si porízoval milenky, aniž by se to aspoň snažil skrývat, neměl Massimo chuť zkoušet vlastní schopnost být věrný. Neriskoval by, že něco takového nějaké ženě provede.

Zatím mu vždycky stačila jedna noc. Tedy až do doby před šesti měsíci. Od té chvíle... Neměl na to prostě chuť –

Massimo projel elektronickou bránou svého londýnského domu. Prchlivost z výměny názorů s novinářem se vytratila, když vystoupil z auta. Vzduch pozdně letního města byl svěží a klidný. Došel ke vstupním dveřím a ty se jako mávnutím kouzelného proutku otevřely.

Žádný tam ovšem nebyl – jen jeho hospodyně, slečna Taylorová. Měla na sobě obvyklou uniformu – černou halenku s krátkými rukávy a černé kalhoty. Boty bez podpatku. Světlé vlasy úhledně stažené do drdolu. Žádný výrazný mejkap. Žádné šperky.

A bylo to. Ten zrychlený tlukot srdce. *Zbystřil*. Bez ohledu na to, jak moc se to snažil ignorovat nebo potlačit. A v poslední době to bylo čím dál těžší.

Podržela mu dveře. „Vítejte zpátky, pane.“ Trochu se

zamračila. „Nečekala jsem vás tak brzy... je všechno v pořádku?“

Podráždění znovu ožilo. Byl snad jeho život tak přísně řízený, tak předvídatelný, že se nemohl vrátit do vlastního domu s předstihem? A bylo to zvláštní, protože slečna Taylorová byla jednou z mála lidí, kteří ho nedráždili.

Ne, měla na něj jedinečný vliv. Představovala směr toho jedinečného nedovoleného povědomí a zároveň něčeho mnohem znepokojivějšího... hřejivého jako balzám. Jak si mohl někoho takhle uvědomovat a zároveň být v jeho přítomnosti klidnější? Bylo to směšné. Přestával se ovládat.

Pracovala pro něj už čtyři roky a často si gratuloval, že věřil svému instinktu a najal ji. Stala se jedním z jeho nejdůvěryhodnějších zaměstnanců. A proto se ji chystal požádat, aby mu prokázala velkou laskavost.

„Vlastně se vás musím na něco zeptat. Můžete jít do mé kanceláře?“

Carrie netušila, proč na vteřinu zaváhala, ale když se na ni lord Linden ostře podíval, odpověděla: „Samozřejmě.“

Poslušně ho následovala do pracovny a snažila se nevnímat, jak dokonale mu padne třídičný oblek. Vlasy se mu nad límečkem košile trochu vlnily a Carrie cítila podivné nutkání se jich dotknout a poznamenat, že by se měl nechat ostříhat.

Vycítila, že má zvláštní náladu, ostatně jako vždycy – bylo to jako nějaký nevíтанý šestý smysl. A ve skutečnosti vlastně nebyl náladový. Dokázal být zamyšlený, to ano. Ale nikdy si to nevyléval na personálu.

Vešla za ním do kanceláře a zavřela dveře. Přesně tady ji tenkrát přijal. Zvláštní, že uplynuly čtyři roky. Překvapil ji nával emocí. Tahle práce jí poskytla všechno, v co doufala. Místo, kde by se mohla usadit a začít se léčit.

Její neustále nepříjemné povědomí o šéfovi se dalo zvládnout. Většinou se vyhýbala očnímu kontaktu a jejich rozhovory se vždycky točily kolem domu a jeho rozvrhu. Hodně cestoval za prací. Někdy býval pryč celý měsíc.

Ale v poslední době pracovní cesty omezil a pobýval víc v Londýně. A vidět ho každý den jí začínalo trochu lézt na nervy. Pocit kontroly se pomalu vytrácel, jako by se jí vysmíval, že si vůbec mohla myslet, že ho má.“

„Prosím, posadte se, slečno Taylorová.“

Carrie poslechla a pořád si nebyla jistá, o čem s ní chce lord Linden mluvit. Usadil se do křesla za pracovní stůl, ale nějakým způsobem pořád dominoval prostoru, i když už se nad ní netyčil.

Už pár měsíců neměl milenku.

Přesně tato náhodná a podnětná myšlenka jí vyskočila v hlavě. Zrudla. Co to s ní dneska je? Co je jí po tom, jestli si v poslední době našel milenku, nebo ne?

Protože tě nebaví je ráno poté vyprovázet ke dveřím.

Carrie se snažila najít ztracený klid. Možná si je začal brát do hotelu? Nebo přespával u nich?

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se.

Carrie přikývla. „Ano... v pořádku. Jenom je tu trochu teplo.“

Lord Linden vstal a otevřel okno s výhledem do svěží zahrady. Naprostý luxus v centru Londýna. Carrie si jí ale nevšimla. Fascinovala ji hra svalů schovaných pod látkou obleku.

Podíval se na ni. „Je to lepší?“

Prohrávala na celé čáře. „Ano, děkuji.“

Znovu se posadil. Carrie sepjala ruce a modlila se, aby znovu neuklouzla.

„Víte, že zítra odlétám do New Yorku?“

Vlastně na to zapomněla. Projela jí vlna úlevy. „Ano. Na celý týden, že?“

„Možná i déle. Ale je tu problém. Moje stálá hospodyně, která se stará a manhattanský byt, odešla do